նայ քեար պլրի, տանեյնք տայնք ինոնց: Քեարերը առին, ախչըկայ խետ էկան տուն:

Ախչիկը ասաց ինար խօր, ինչ որ տեսաւ:

51. Թակեաւորը կանչեց ասաց.—Տըղէք, էն քեարեր պլրի՞ք:

Առին.—Խա՛:

—Յո՞ւր ա էն քեարեր:

—Տիւռը տրեր էնք, Թոխ ինոնց աէրերը կեան տանեն, տեղը տնեն, մե՞նք ինոնց տեղ չընք կիտի: Ձուր ըռտայ պլրիր էյնք, զոր[1] Թոխ ինոնք տանեն:

52. Թակեաւոր ասաց.—Ինոնք չըն կենայ տանի ներս:

Առին.—Բա առաչ ի՞նչպէս էն տարեր ներս:

Ասացին.—Առաչ կէօմէչներ, ծիեր լծեր էն, էտ քեարեր պլրեր էն ինոնց տեղ, նոր ծիթխած չինիր էն:

53. Սանասար ասաց.—Թոխ կեան խըտ ձի, տաներ պանան, տեղերը չանց տան, ես քեարեր կը տանեմ, տեղերը կը տնեմ:

Տէրերը կնացին Սանասարի խետ, չանց տուին քեարի տեղ. Սանասար քեարերը տեղ տրեց, տառցաւ, էկաւ Թակեաւորի մօտ:

54. Թակեաւոր ասաց —Սանասար, առա՛, ի՞նչ կուզես տամ քե:

Սանասար ասաց.—Պամ չըմ ուզի:

Թակեաւոր իրեք անգամ խարցնեց. «Ի՞նչ կուզես տամ»:

Սանասար պա՛մ չուզեց Թակեաւորից:

55. Թակեաւորն ասաց.—Որ պամ չըս ուզի, ախչիկ չըխօ[2] քեօն ա, արի քէ փսակեմ:

Սանասար ասաց.—Ես մկայ վախտ չունեմ փսակուել:

56. Էտ տեղից Սանասար, Բաղտասար կաց պարով արին, էկան Աջամ Թակեաւորի քեաղաք: Ճանբախ Սանասար ասաց Բաղտասարին.—Ա՛խպէր, էն խալիւոր մարթ, որ էկաւ էն կլոր քեար, էն քէթր[3] պան, էն ոսկուէ պան խոռւ մե, մէ՞յնք չընք կիտի էտ ի՞նչ պան ա. մոռցայնք, չը խարցնեցինք, թէ իտոնք ընչի՞ խամար ա:

57. Էտա ցեղ կը մտածեն ճանբախ, մէկ էլ տեսան մէկ խալիւոր մարթմ էնոնց առչև կէրթայ: Խասան էտ մարտին: Սանասար ասաց.—Ա՛խպէր, էս էն խալիւորն ա: Բաղտասար ասաց.—Ես չըմ ճանչընայ. կայնի, թէ էն ա, մեզ կը խարցնի, մենք էլ ինոր կը խարցնենք, թէ էտա պաներ ընչի՛ խամար ա:

58 Խասան խալիւորին, խալիւոր ասաց:—Ա՛յ տղէք, ընչի՞ կը մտածէք էտքան խոր:

---

1. Այժմ էլ: 2. Արդէն. 3. Կեռ, Թեր.